

13. Klauniáda

Havaj, krásná slunečná Havaj. Místo, které si musí oblíbit každý včetně klaunů. U mola zastavila velká jachta, ze které vystoupila menší armáda šašků, která byla vyzbrojena deštníky, vodu stříkajícími květinami na klopách barevných oblečení a uječenými klaksony.

Na břehu návštěvníky uvítala spoře oděná havajská děvčata, která je ozdobila květinovými náhrdelníky a palmovými kšiltovkami. Někteří klauni měli velké afroúčesy, takže jim kšiltovky nedržely, což kvitovali halasným smíchem a komickými scénkami typu zabodnutí nože hluboko do stehna nejbližšího kolegy a jeho následné skopnutí do moře. A klaksony řvaly jak o život.

Průvod klaunů vstoupil na plážový bulvár a za halasného jásotu pochodoval ulicí. Lidé jim mávali, křičeli na ně, ukazovali prdele a dělali různé více či méně vtipné grimasy. Klaun v čele průvodu šíleně bubnoval a chodci se rozestupovali. Nic zvláštního v těchto končinách. Všichni byli zvyklí na nekonečný mejdany, průvody nebo karnevaly.

Barevný průvod dorazil k baru U Bobbyho a pokusil se dostat dovnitř. Bohužel se mu to nepodařilo, jelikož v podniku bylo kurevsky narváno. Několik klaunů se začalo radit.

„Veliteli Klaune, nevejdemo se tam všichni. Co budeme dělat?“

„V Kolumbii Blázna poznali a potvrdili, že se tady vyskytuje, nemá kam utýct, počkáte venku, pohlídáte okolí a dovnitř půjdu já a ty,“ odpověděl Klaun.

„Není to zbytečný riziko, Klaune?“

„Vypadá to, že se bojím nějakýho rizika?“

„Klaune, ty se ničeho nebojíš.“

„Tak deme,“ ukončil rozhovor Klaun a vešel dovnitř. Druhý klaun vyrazil hned za ním.

Protlačili se davem k barovému pultu a Klaun oslovil barmanku.

„Kotě, co se to tady dneska děje?“

„Našel se nějaký film a bude se promítat. Prý jsou v něm nějakí naši pravidelní návštěvníci,“ odpověděla.

„Aha, tak se podíváme a začneme řešit náš problém až potom. Natoč nám dvě piva a nalij dva dvojitý panáky toho nejlepšího rumu jaké máte k dispozici,“ řekl Klaun a sledoval jak barmanka chystá objednávku.

Na pódiu před promítací plátno vystoupil chlapík. Chvilí se rozhlížel, pak zaklepal do mikrofonu a nadechl se.

„Snad mě slyšíte. Asi mě znáte, já jsem Bobby a dneska vám chci něco promítnout. Včera mi přišla z Louisiany expresní zásilka s filmem. To co sem viděl mě fakt šokovalo a musíte to vidět taky. Nevím, co víc bych vám ještě řekl, snad jen pevný nervy.“

„Bobby, ty debile, vypadni z pódia a nezdržuj!“ zakřičel kdosi.

Bobby zmizel, místnost potemněla a světlo promítačky prosvítlo prostor. Na plátně se objevilo několik úvodních křížků, odpočítávání a začaly úvodní titulky, které stroze uvedly film.

„Před několika měsíci byla nalezena v močálech Mississippi kamera, která v sobě skrývala následující snímky. Předem upozorňujeme p.t. diváka, že se jedná o skutečné scény, které nebyly zinscenovány či jinak upravovány.“

Po černém pozadí projelo několik jmen a postupně přešlo v průlet nad bažinatou krajinou, přes kterou za zvuků scénické hudby operního charakteru neviditelný nůž vyřezal tiskacím písmem krvavý nápis „*Kanibalové z bažin*“. Hudba ustala, bubny zaduněly, obraz opět potemněl a přenesl diváka na břeh Mississippi kdesi v zapomenutém koutu Louisiany.

„Tak pojd'te, pojd'te, musíme přeložit náklad a připravit se na zítřejší cestu. Kokote, odlož kameru a běž přiložit tu svoji umělou ruku k dílu,“ řekl Kapitán Blázen v záběru. Kameru kdosi položil na kus kmene stromu. Před objektivem prošly dvě nohy v sandálech, bílých ponožkách a šedivých kalhotách.

„Pongu, pomoz Kokotovi a nečum po kundách, večer budeš mít chvíli pro sebe, ale teďka máme kurva práci,“ křikl Blázen směrem k zevlujícímu Pongovi.

„Šéfe, promiň ty vole, nemohl jsem si pomoci,“ zasmál se Číňan a přidal se k přenášení beden s nákladem.

„Kapitáne, v jaký zkurvený díře sme se to ocitli?“ zeptal se Karlos.

„V pěkný prdeli, Karlos. Obchodní stanice Ferguson, zkurveně daleko od Memphisu,“ odsekl Blázen.

Záběr z odložené kamery plynule přešel v záběr skupiny našich starých známých. Tlačili své antigravitační kárky po prašné cestě mezi dřevěnými domky.

„Šéfe, co je tohle za podělanej kšeft? Taková zkurvená díra se jen tak nevidí, daleko od našeho klidného domova, daleko od teplých vod havajských, daleko od milosrdného chladu vesmíru.“

„Pongu, zkurvenej poeto, nepřemejšlel nad tím. Byznys byl vždycky můj problém a toho úchylného právníka z Memphisu znáš z Havaje.“

„Myslíš to uhlazeného elegána v černým? Jak von se jen jmenoval, Louis Cypher?“

„Přesně toho myslím, Pongu.“

„Šéfe, opravdu sem netušil, že dělá do drog.“

„Dělá do ledasčeho, dobrej týpek. Pár kšeftů bylo od něj. Taky umí ocenit kvalitní hulení a má svůj fakt ďábelskej model,“ zasmál se Blázen a sledoval Kokota s Karlosem, kterak tlačí náklad.

Zastavili před zdobeným domem, Blázen s Urghou vešli dovnitř a po chvíli se vrátili s nějakým chlapem.

„Olivier, majitel podniku. Přespíme v přístavbě u zadní části domu, kde budeme mít soukromí a zboží pod dohledem,“ představil Blázen příchozího.

„Tak vás vítám v tomhle bohem zapomenutým zapadákově, kde dávaj poslední žijící lišky dobrou noc. Jak už víte, jmenuji se Olivier a dnes večer jste mými hosty,“ promluvil Olivier a odvedl je k zadnímu traktu.

Zděná přístavba skrývala nečekaný luxus, splachovací záchod, koupelnu s rohovou vanou, koženou pohovku, stolky, křesla a sice společnou, ale zato velkou ložnici s osmi dřevěnými postelemi, které se daly složit do velkého letiště.

Kokot s Karlosem složili náklad do jednoho z volných rohů a rozhlíželi se po svém novém noclehu.

„Kapitáne, jestli nebudete mít problém, vezmu si dobrovolně hlídku u zboží. Nechce se mi mezi ty vidláky tady,“ zeptal se Karlos.

„Jak chceš, seš dospělej,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které právě ubalil.

Olivierův podnik byl pln různorodé směsky lidí od bělochů, přes míšence, mexikánce až po černochoy. Šéf podniku usadil hosty ke stolu pro významné hosty, jenž byl oddělen zástěnou, ale přeci s výhledem do prostoru a obskakoval je, jako kdyby přijel prezident světa s celou delegací.

„Pan Louis mě informoval, že přijedete a prý se mám o vás postarat, jako kdyby přijel sám osobně. Dnes máte vše na účet podniku, jídlo, pití, drogy, děvčata i zvířata,“ Olivier na malou chvíli odmlčel, „kdyby teda někdo náhodou čistě měl zájem. Ovečky, kozičky, kravička, oslík a telátko s kočičkou.“

Ticho pokračovalo, než ho přerušil Blázen.

„Pongu, slyšel si to.“

„Šéfe, slyšel.“

„Dobře Oliviere, nyní přines nejlepší krmi a nápoje, které tahle díra skýtá. Nechápu, co tady může Louis pohledávat.“

„Kapitáne Blázne, rituály. Vy moc dobře víte, jak rituály dokáží lidi fascinovat a ovládat. Místní umí mnoho rituálů, nad kterými zůstává rozum stát,“ tajemně odpověděl Olivier a odběhl.

„Můj vůdce, každá nevysvětlitelná či záhadná věc má jednoduché a prosté vysvětlení. Není čeho se obávat,“ pokusil se Kokot uklidnit napětí ve vzduchu.

„Kokote, přemejšliš jako stroj, protože si stroj, ale ten chlap ví o čem mluví,“ promluvila Urgha a tvářila se fakt špatně. „Kapitáne, cítím ryzí zlo.“

„Urgho, nestraš. Dej si lajnu,“ odsekl kouřící Blázen.

„Dám, ale nestraším. Je tu zlo, hodně zla,“ zmlkla Urgha a začala si rýsovat čáru.

„Klídek, jestli je tu nějaký zlo, tak ho sejmu a rozsekám na malý zkurvený zlý kousičky,“ řekl Pong, kterému se posadily na klín dvě zhruba patnáctiletá děvčata.

„Pongu, doufám, že aspoň jednou měly krámy,“ rýpl Blázen a počal ochutnávat z tácu a mís, které obsluha 'všude bez' přinášela na stůl.

„Urgho, tady v týhle díře nemůže bejt žádný zlo, když nás dokážou pohostit takovým luxusním žrádlem,“ zamumlal Blázen a Urgha si nebyla jistá, jestli cítila ironii nebo nikoliv.

Večírek pokračoval bez komplikací, akorát Pong zjistil, že jedna z jeho patnáctek má čuráka, takže byl mírně rozčarován, ale uklidnilo ho Olivierovo ujištění, že je neklonovaný a zcela stoprocentně přírodní.

„Kapitáne, je docela vhodná doba prozradit cíl naší cesty,“ otočila se k Bláznovi Urgha.

„Nudíš se Urgho?“ zasmál se Blázen a potáhl významně z jointa.

„Vezeme perník do jedny osady hluboko v bažinách. Pan Louis objednal, vše zaplatil dokonce předem a proto nevidím důvod proč nesplnit svoji část byznysu.“

„Proč, ale takový tajnosti?“

„Kokot zná náš cíl a před váma ostatníma sem pomlčel hlavně kvůli Pongovi, víš jakej umí bejt prasák.“

Kokot vážně pokýval hlavou na znamení souhlasu, ucucával olejíček a nepřestával monitorovat okolí.

„Kapitáne, nechápu souvislost,“ pohlédla se smutným výrazem v obličeji Urgha.

„Děti boží. Náboženská skupina jejíž prostředkem k poznání Boha je sex, nekonečný sexuální orgie. Spotřebujou hromady perníku, desítky kilogramů.“

„Jaktože sem o nich ještě nikdy neslyšela?“

„Protože ses asi nikdy nezeptala, ne?“ zasmál se Blázen. „Já taky netušil, že existuje tvoje rasa, dokud si nám nespadla na hlavu rovnou z nebe.“

Urgha chvíli zírala, jakoby úplně nepochopila, co Blázen právě řekl, ale pak ji v očích zajiskřil záblesk pochopení a začala se smát.

„Už chápu, bude asi lepší, když Pongovi nic neřeknu.“

„To bude Urgho,“ usmál se Blázen a uzobával z talířů drobných pochutin. Jointa ani neodložil.

Bylo asi půl třetí ráno, když Blázen rozhodl, že zábavy bylo dost. Nechal poslat pro rozjetýho Číňana a poděkoval Olivieroovi za slušnou hromadu zábavy.

„Nemáš špatnej podnik, až budeme mít někdy cestu kolem, určitě se zastavíme.“

„Pane Blázen, sem se kromě místních a pana Louise nikdo nevrací. Měli byste nechat všechno svému osudu, ráno nasednout na první loď a zmizet odsud jak nejdál můžete,“ odpověděl pološeptem Olivier tak, aby ho nikdo pokud možno neslyšel.

„To bohužel není možný, zítra pokračujeme podle plánu, který může zrušit jenom pan Louis. Dali sme brko, zaplatil a plácli si. Takový kšefty se v našich končinách neruší,“ odpověděl stroze Blázen.

„U nás taky ne, ale musel sem vás varovat. Děti boží uměj bejt pěkný svině.“

„Oliviere, sviní je plnej svět a některý uměj bejt pěkně divoký. Ať jsou ráno vznášedla připravený a nádrže plný. Jasný?“ dodal důrazně Blázen, otočil se a odešel za ostatními.

Karlos vypadal svěže a odpočatě.

„Kapitáne, párty skončila?“

„Jo, jdu si lehnout, v deset hodin odjezd. Kdo z vás nemůže spát, ať si vezme hlídku,“ řekl Blázen, pověsil bundu na věšák a šel si srovnat záda do postele, která byla skutečně tak pohodlná jak vypadala. Zavřel oči velmi rychle a ani nesundal boty.

„Pongu, jak si na tom? Jdeš spát?“ zeptal se Karlos Ponga.

„Ses posral, já budu spát nejdřív až pozítří. Vzal si aspoň karty?“

„Vzal. Kokote, přidáš se?“

„Já už nespál pár set let a nevidím důvod, proč bych zrovna teď měl jít spát,“ odpověděl Kokot svých suchým humorem a začal míchat karty.

Kapitán Blázen byl v půl desátý poslední, kdo se probudil. Všichni už byli na nohou, zboží překontrolováno a pevně usazeno na antigravitačních plošinách.

„Vyseru se a půjdeme do přístavu. Kokote, vznášedla jsou připravena podle plánu?“

„Můj vůdce, vše je připraveno a čeká se jen na vás,“ odpověděl Kokot.

„Fajn, budu rychlejš,“ řekl Blázen, ubalil brko a šel si ulevit.

Dvě vznášedla čekala u břehu řeky a vedle nich stál Olivier.

„Dobré ráno vespolek, jakpak jsme se vyspinkali? Dorůžova? Mám novinku. Snad vaší výpravě nebude vadit menší doprovod?“

„Jaká komplikace zase a jakej, kurva, doprovod?“ zeptal se nevrle Blázen.

„Pojede s váma tým basketbalistek z Fénixu, který podniká studijní výpravu za netradičními kulty Ameriky,“ s úsměvem řekl Olivier.

„A to mě poser,“ odplivl s Blázen.

„Nějaký problém?“

„Ani ne, jestli jsou všechny panny, tak Pong bude sedmým nebi.“

„Šéfe, Šéfe, přijeli sem nějaký bělošky v sexy dresech!“ přiběhl zadýchaný Pong.

„A to mě poser, už u nich víš,“ vzdychl Blázen.

„Šéfe, vy ste vo nich věděli?“ rozčileně hučel Pong.

„Jo, vím o nich asi deset minut a doufal jsem, že to před tebou ještě dalších deset minut utajím,“ začal se smát Blázen.

„Šéfe, vy byste mě normálně tejl,“ zasmál se Pong a pozoroval přicházející dívčí basketbalový tým s nádhernou kozatou sexy kapitánkou v čele.

„Já jsem Catherine a nepřátelé mě přezdívali 'kozatý hurikán',“ představila se kapitánka.

„A já jsem Pong,“ přiskočil s nataženou rukou.

„Hm, malej nadřzenej Číňan. Já jsem zatížená na kapitány, ale možná některá z mých holek by si dala říci, zkus to u nich,“ podala ruku Catherine a zasmála.

„Zaplat' pánbůh,“ ulevil si Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Za co by měl bůh zaplatit?“ zeptala se ho Catherine.

„Že ty holky nejsou panny. Pong je trošku zvláštní.“

„Však taky nejsou všechny holky, ale to pozná sám. Ty budeš kapitán?“

„Jo, jsem Kapitán. Říkají mi Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Těší mě, sympat'áku. Ta tráva dobře voní, můžu ochutnat?“

„Jasně,“ odpověděl Blázen a podal Catherine brko.

„Slečno Catherine...,“ opatrně promluvil Olivier.

„Oliviere, o tobě vím a doufám, že flotila našich vznášedel je připravena.“

„Slečno Catherine, jsou na cestě. Měli by se vynořit tááámhle...,“ natáhl ruku Olivier a čekal jakoby se mělo něco v ohybu řeky objevit. A čekal, čekal, ruku měl nataženou očekávaným směrem a stále nic.

Blázen ho pozoroval a vyměňoval brko s Catherine. Karlos s Kokotem hlídali zboží, Urgha trpělivě vyčkávala a Pong tlačil do ženských hlaviček svá čínská životní moudra.

Na molu se postupně nakupila bagáž dívčí expedice a v okamžiku, který nikdo nečekal Olivier vykřikl.

„Už jsou tady, už jsou tady,“ křičel a jeho ruka v křeči stále ukazovala k záhybu řeky, ze kterého se ozýval zvuk motorů, který zesiloval, až se objevilo několik luxusních růžových vznášedel v nákladní úpravě, aby mohly pobrat veškeré vybavení. Svižně se přibližovala, až dorazila k molu, kde je obsluha uvázala.

„Slečno Catherine, vaše vznášedla,“ viditelně si oddechl Olivier.

„Právě včas, drahý Oliviere. Pan Louis by se určitě zlobil, kdyby tu nebyla,“ s lehkým pocitem nadřazenosti v hlasu odpověděla Catherine.

„Můj vůdce, je nejvyšší čas naložit zboží a vyrazit. Máme před sebou dlouhou plavbu močálem,“ otočil se Kokot k Bláznovi.

„Souhlasím, naložte bedny a vyrazíme.“

Blázen, Pong a Kokot za řízením obsadili první vznášedlo, Urgha s Karlosem druhé. Rozloučili se s Olivierem, nastartovali motory a více či méně růžová kolona se dala do pohybu.

„Šéfe, budeme kurevsky nenápadný,“ zamumlal Pong a Blázen souhlasně kývl hlavou, protože tenhle problém mu už došel taky. Molo obchodní stanice Ferguson zmizelo za ohybem řeky, hluk lidského mraveniště utichl a obklopily je zvuky přírody.

Karlos dohnal Kokota a srovnal rychlost.

„Kapitáne, budeme zasraně nenápadný,“ řekl Karlos.

„Už nám to taky došlo. Karlosi, buďte ve střehu a musíme se držet pospolu. Pongovi se moje instrukce příliš nelíbí, ale pokud se dostaneme do průseru, nejdřív řešíme sebe a pak ty holky na výletě. Jasný?“

„Kapitáne, naprosto,“ odpověděl Karlos a Urgha kývla. Vznášedlo se lehce vzdálilo, ale Karlos udržoval vzdálenost ústního kontaktu.

Blázen se uvelebil v pohodlné sedačce, zapálil brko a vychutnával ubíhající krajinu, která měla své jisté kouzlo.

Stromy rostoucí přímo z vody obklopovaly vodní cesty, po kterých zvláštní výprava putovala. Aligátoři čekající na svou kořist ve spleti kořenů představovali nebezpečí, které nebylo radno podceňovat.

„Šéfe, jsou to pěkní macci. Jestli bude čas, vyrazím na noční lov aligátorů. Zastranej vodvaz.“

„Věřím Pongu, ale tuhle zábavu rád vynechám. Jejich čelisti jsou pro mě celkem důrazným argumentem, proč být od nich co nejdál.“

„Kapitáne Blázne, víte přesně kam jedeme?“ zeptala se Catherine, která se přiblížila svým vznášedlem.

„My jo, vy snad ne?“ podivil se Blázen.

„Úplně přesně ne, pan Louis říkal, že na nás bude čekat kapitán, který cestu zná.“

„Catherine, to si děláš prdel. Víte vůbec kam jedete?“ zasmál se Blázen a Pong si poklepal na čelo.

„Víme. Navštívit Děti boží, které už stovky let nesou tradici poznávání Boha skrze sex. Málo lidí ví, kde je hledat a pan Louis je jeden z nich.“

„Jak jsi se s ním vůbec seznámila?“

„Ve Fénixu na koncertě, nabídl mi brko a nakonec se z něj vyklubal sice poněkud zvláštní, ale zajímavý člověk. Povíдали jsme si, já mu vyprávěla o svém studiu a absolventské práci na téma sekty a z něj vypadlo, že ví, kde jsou Děti boží.“

„Aha, a vzala sis sebou kámošky, který se nuděj během lakování nehtíků?“

„Ročníkové spolužačky, hrajeme spolu závodně basketbal a veškerý zbylý volný čas trávíme ve studovně a nebo po mejdanech. Jsme mladé, chceme si užívat, poznávat svět a zajímavé lidi. Touto výpravou spojíme příjemné s užitečným. Každá z nás napíše přelomovou práci z různých vědeckých oblastí.“

„Prosím tě a ty ostatní děvčata jako budou psát o čem?“

„Jak jsem říkala, Pong už asi poznal, ne všechna jsou děvčata, ale každý člen mého basketbalového týmu v něčem vyniká. Budoucí zooložky, bioložky, entomoložky, etnografky a nějaké kartografky tam taky tuším mám.“

„A ještě mi vysvětlí. Jak nejsou všechny děvčata? To může existovat dívčí basketbalový tým s mužskými hráči?“ končil s malým výsledkem Blázen.

„Naše universita ke všem studentům přistupuje s nejvyšším respektem. Pokud jde o sexuální orientaci a příslušnost, respektuje i studenty, kteří se narodili ve špatném těle. Takže, když se muž cítí být ženou, může hrát v dívčím basketbalovém týmu,“ odpověděla Catherine.

„Žiješ v zajímavém světě, děvče. Víš, co vezem Božím dětem?“

„Živobytí nutné k přežití?“ otázala se opatrně Catherine.

„Jo, něco v tom smyslu. Držte se za námi a poslouchejte moje rozkazy. Pak bude všechno v pohodě a dostanete se v bezpečí k Dětem božím. Ok?“ s lehkým důrazem v hlasu řekl Blázen.

„Rozumím. Dobře,“ odpověděla stručně Catherine, protože pochopila, že Kapitán Blázen a jeho doprovod je parta velmi ostrých hochů. Vzdálila se ke svým holkám a nechala Blázna s jeho lidmi.

„Ty vole, tohle si říká vo průser,“ vzdychl Blázen a mocně potáhl.

U Bobbyho v sále se ozvaly výkřiky nadšení, pískání, jásání, provolávání slávy kozatému hurikánu a hlavně Bláznovi. Klauni se na sebe podívali, vyklopili do sebe dalšího panáka a přidali skleničku do řady k dalším. Promítání ještě neskončilo.

Pojedli během cesty Olivierem připravené chleby s řízky a zapili svými oblíbenými nápoji. Některá děvčata se věnovala vědeckým výzkumům, pozorování a sběru vzorků různého původu od drobného vodního hmyzu, přes ryby až po sběr výkalů, protože jedna studentka se věnovala sledování stolice. Holky sraly do pytlíčků, které pečlivě očíslovaly a uložily k ledu.

Cesta pokračovala v relativním poklidu, Pong chytal piraně, Blázen kouřil jointy a chytal lelky. Karlos s Urghou vedli rozhovory a pravidelně se střídali v řízení.

„Můj vůdce, podle mapy vjíždíme do střední části močálu. Teď musíme doufat, že souřadnice, které jsme dostali jsou přesné a nezavedou nás někam do zapomnění.“

„Kokote, jeď podle plánu a nešpekuluj. Podivná znamení nebudeme brát vážně,“ řekl Blázen, který si uvědomil, že džungle po březích zhoustla, vodní kanál potemněl a vůkol se rozlehlo ticho.

„Šéfe, není to ticho podezřelý? Ryby zmizely,“ zeptal se Pong.

„Kapitáne, všiml jste si...“ vykřikla Urgha, ale přehlušila ji Catherine.

„Kapitáne Blázne, jste si jistý, že plujeme správným směrem?“

„Kokot říká, že jo. Holky, to jste ještě nikdy v životě nebyly v džungli a nezažily v ní pozdní odpoledne?“

„Kapitáne nebyly,“ odpověděla s úzkostí v hlase kozatá kráska.

„Tak buď v klidu a vrať se uklidnit holky, brzo budeme v cíli,“ řekl Blázen a dal jasně najevo, že se nehodlá dál vybavovat. Catherine odplula a z džungle se ozval divoký řev.

„Co to kurva..?“ zbystřil Pong.

„Asi opice,“ odpověděl Blázen a nevypadal, že by si začal dělat nějaké starosti.

„Můj vůdce, opice?“ zeptal se nedůvěřivě Kokot.

„Jo Kokote, opice. Nežvaň zbytečně sračky a snaž se nás dostat do tmy k těm magorům. Nechtěl bych strávit noc mezi stromy.“

Bažina opět počala vydávat zvuky. Bzučení hmyzu, zoufalý křik opuštěného ptáčete, smrtelný ryk zraněného zvířete. Posádky se nervózně rozhlížely a ve vzduchu bylo cítit napětí. Do toho všeho se ozvalo pískání.

Z břehů přilétlo velké množství kamenů a oštěpů, které zasypávaly jednotlivá vznášedla.

„Doprdele, kde ste zmrdi zmrdaný,“ řval Pong a odrážel dopadající předměty. Odpovědí mu byl další řev a nová várka létajících smrtících objektů.

„Šlápnete na plyn a co nejrychleji pryč,“ křikl Karlos a výrazně zrychlil.

Kolona vznášedel nasadila tempo a projížděla deštěm kamení. Za chvíli vyjeli ven a když usoudili, že jsou dostatečně daleko, zastavili.

„Šéfe, zmrdi nás napadli, vrátíme se a všechny je pobijeme,“ navrhol napružený Pong.

„Pongu, ty vole, uklidni se. Všichni v pořádku? Nějaký škody, někdo mrtvej?“ umlčel ho Blázen.

„My jsme všechny v pořádku, až na nějaké drobné škrábance,“ odpověděla Catherine.

„Fajn, u nás taky dobrý? Náklad nepoškozen?“ zeptal se dál Blázen.

„U nás dobrý,“ křikla Urgha.

„Šéfe, tady taky dobrý, vy žijete a já sem nasranej, protože nemůžu zákeřně oplatit zákeřnej útok,“ křičel Pong.

„Pongu, uklidni se, ještě se nevracíme,“ řekl Blázen.

„Šéfe, jakože až pojedeme zpět, že bychom se zastavili na malý hon?“ opatrně se zeptal Pong.

„Když bude chuť a hlavně čas.“

„Šéfe, chuť by byla,“ zasmál se Pong a sledoval okolí.

„Kokote, kolik toho ještě máme před sebou?“ obrátil se Blázen ke svému řidiči.

„Můj vůdce, podle mapy asi třicet pět kilometrů. Do tmy bychom měli být v osadě Děti božích.“

„Okej, snad nás už nečekaj nějaký další překvapení. Pro dnešek toho bylo dost na jednu malou obchodní výpravu. Až se příště uvidím s Louisem, budeme si muset popovídat o příplatcích za riziko.“

Děvčata se přestala věnovat svým koníčkům a ani nedutala. Nad vodní hladinou se nesl zvuk motorů a vznášedla za sebou zanechávala vodní brázdu.

Jedna z větví se pohnula a odhalila červeně pomalovanou tvář s černým pruhem přes oči. Krátkou chvíli pozorovala pohyb na vodě a pak zmizela v listí.

Pobřeží močálu čím dál častěji neslo znaky lidské přítomnosti. Pokácené stromy, vysekané mýtiny osázené kukuřicí a bramborami, pastviny s kozami a velké výběhy plné tučných vepřů. Mezitím byly postavené jednoduché dřevěné domky. Nikde nebylo nikoho vidět, ale aspoň nelítalo kamení a oštěpy.

„Šéfe, vidím molo a nějakýho nahýho člověka!“ postavil se Pong a ukázal rukou před sebe. Blázen zaostřil a uviděl, že Číňan nekecá.

„Kokote, asi budeme na místě. Zamiř k molu,“ rozkázal Kapitán.

„Můj vůdce, milerád,“ odpověděl Kokot a navedl celou flotilu k přístavnímu molu.

Nahý muž byl úplně nahý, kromě malé bederní roušky, která mu zakrývala koule a kus péra jehož zbytek se kolébal do rytmu chůze.

„Šéfe, kde sme se to doprodele ocitli?“

„Vítejte u Božích dětí. Kapitán Blázen předpokládám?“ promluvil nahý muž a nastavil ruku k pozdravu.

„Jo, jsem, kam máme složit zboží?“

„Půjdete za mnou do osady. Nejvyšší vás očekává,“ odpověděl muž.

„Doprdele, další pomatený ,Nejvyšší‘,“ odplivl si Pong.

Přeložili zboží na antigravitační plošiny, děvčata vytáhla klasické skládací kolečkové vozíky a vydali se po kamenné cestě za nahým mužem.

„Kapitáne Blázne, už jste tu někdy byl?“ zeptala se opatrně Catherine.

„Ne nebyl,“ odpověděl stručně Blázen.

„Takže tu nikoho neznáte?“

„Ne.“

„Nebojíte se?“

„Ne. Čeho?“

„Že nám ublíží?“ vyptávala se Catherine.

„Ne. Mám Ponga a vy jste snad tušily do čeho jste se uvrtny, ne?“

„Kapitáne, popravdě, tohle je naše první výprava mimo Fénix,“ špitla Catherine.
„Ale hovno,“ rozesmál se Blázen, až se musel za břicho popadnout.
„Co je na tom k smíchu?“ zeptala se trošku hloupě Catherine a vydmula poprsí.
„Jestli tuhle výpravu přežijete, tak přežijete jakýkoliv manželství,“ smál se dál Blázen a Catherine uraženě odešla ke svým kamarádkám, postěžovat si a vybrečet.

Došli k dřevěnému plotu a velké vstupní bráně s nápisem „*Sex osvobozuje*“. Nahý muž zastavil a otočil k výpravě.

„Vítám vás v osadě Děti božích. Doufám, že jste připravení na vše. Zde vše co činí, činí jménem Božím.“

„Nežvaň a doved' nás do hotelu, kde složíme hlavy. Já sem připravenej na všechno,“ zamručel Pong.

„Slyšels Ponga, nejdřív ubytování, pak návštěva tý vaší hlavy nejvyšší a pak doufám bude hromada zábavy. Hudba, chlast, drogy, holky, neprodáváme svý zboží po géčkách. Chápeš ty vole?“ dodal Blázen, kouřil a díval se chlápku do očí.

„Jasný, jasný, pojďte za mnou,“ cukl sebou muž a prošel bránou.

V zapadajícím světle Slunce byly souložící dvojice, trojice a více-ice stále ještě vidět. Souložilo se na trávníku, ve verandách domů, na lavičkách, na stromě, na střeše, v podstatě všude kam oko dohlédlo.

„Šéfe, ty vole,“ povzdechl Pong.

Nahé ženy rozsvěcely lampy a přitom byly přepadány nadřazenými muži. Průvodce je vedl po cestě, Blázen kouřil joint a sledoval Ponga, který jevil známky silné neovladatelné nadřazenosti. Ovládal své hormony jen díky maximální koncentraci, které se naučil během studia kung-fu. Jednoduše řečeno, když stojíte na jedné noze dvacet metrů nad zemí na tenkém sloupu a v každé ruce držíte dvacetilitrový kýbl s vodou, musíte se naučit kontrolovat, protože jakákoliv ztráta koncentrace znamená pád a smrt mezi naostřenými kůly. Pong se příšerně potil.

Blázen zpomalil a nechal dojít Catherine se spoluhráčkami. Růžové kufry a oblečení děvčat působilo zasloužené pozdvižení. Ze všech stran bylo slyšet pískání, mlaskání a jiné zvuky, které připomínaly pleskání koulí o prdele.

„Tak co holky? Spokojený s vědeckou misí?“ zeptal se Blázen jízlivě.

„Opravdu zvláštní místo, něco takového žádná z nás neočekávala,“ odpověděla s Catherine a těkavě se rozhlížela po okolí.

„Myslím, že budete mít možnost velmi zblízka poznat život a víru těchto zvláštních dětí.“

„Kapitáne, doufám, že jen jako pozorovatelky. I když některé členky výpravy mají v hlavě už zcela jiné věci než vědecký výzkum a závěrečnou práci.“

Catherine se rozhlédla po svých ovečkách a tipovala si, která má v hlavě nejvíc čůráků. Vzdechla a něco zamumlala. Blázen sice nerozuměl, ale raději něco řekl.

„Catherine, já jsem taky mírně překvapen místem, ve kterém jsme se ocitli, ale dokud jsme tu my, nemusíte se ničeho bát,“ uklidňoval ji Blázen a v duchu věděl, že trošku lže. Představa, že by měl mít na krku uvázaný celý dívčí basketbalový manšaft ho děsila, protože holky byly jak pytel blech. Nedaly se uhlídat. Catherine se na něj podívala, on se jí díval do očí. Jeho oči, stříh, její oči, stříh, jeho oči, stříh, její kozy. Romantická hudba, vánek začne vát a jejich ústa přibližovat. V pozadí na trávníku jede trojka a poloha 69.

„Jo, poval ji a udělej ji!“ ozval se v sále výkřik.

„Neruš kreténe!“ vykřikl se jiný hlas.

„Ticho v sále, zmrdi!“ zařval Bobby a mluvení utichlo.

Na záchodě se začala tvořit menší fronta, kterou Klaun velmi nerad vystál, protože se mu chtělo chcát.

„Si ho tam honíte nebo co, hovada?“ nevrle zamručel kus od záchodových dveří.

„Drž hubu a vydrž,“ odpověděl někdo a Klaun měl co dělat, aby nevystříkl a kreténa drzého nepodřízl.

Trpělivost se mu vyplatila a záchod nakonec uvolnil. Byl rád, že nemusel srát, protože toaletní papír byl vypotřebován a záchodová mísa byla pokrytá jakýmsi podezřelým rosolem. Vychcal se, fixou napsal na zeď nápis „*Bil jsem tady. Klaun*“ a vyšel ven. Jeho místo okamžitě obsadil další nadrženec z fronty. Umyl ruce a protlačil davem zpět k baru, kde druhý klaun zrovna objednával pivo.

„Klaune, neuvěřitelný film a příšerná shoda náhod, že kamera přežila a ještě ji našli. Neuděláme si někdy výlet k Dětem božím? Mohli bysme omrdat všechno, co má díru a ještě by nám děkovali za přiblížení k Bohu.“

„Uvidíme,“ odpověděl Klaun a ucítil tlak v koulích.

Blázen s početným doprovodem došel k místu ubytování. Jednalo se o velký dřevěný dům, který mohl pojmut opravdu velkou skupinu návštěvníků. Nahý doprovod promluvil.

„Pan Louis nám řekl, že máme připravit největší dům pro hosty jaký máme. Pan Louis nikdy nelže a doufám, že jste přivezli perník, božskou manu, kterou už nutně všichni potřebujeme. Nemáte něco u sebe? Šňupeček?“

Pong se podíval po Kapitánovi, ten zakroutil hlavou a Pong dělal, že se jako nic vůbec neděje a vůbec žádný perník u sebe nemá.

„Pongu, zůstaneš venku s Kokotem a dohlédnete na náklad. Nerad bych, aby se mu něco stalo. Rozumíš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, chápu,“ odpověděl Pong a zaujal strážnou pozici. Kokot chodil dokola nákladu a mlčel.

„Kokote, zastav se, točí se mi z tebe hlava,“ zastavil ho Pong.

Kokot po něm otráveně hodil okem a zastavil se.

Blázen s Catherine obhlédli nabízený dům a usoudili, že sice vypadá jako lyžařská ubytovna, ale ničeho lepšího se nejspíš už nedočkají. Rozdělili palandy a Karlos se opět dobrovolně přihlásil jako hlídač doupěte.

„Karlosi, se záměrně straníš lidí?“ zeptala se Catherine.

„Nemám rád davu, dělám svoji práci, ale nerad se účastním davových akcí. Mám tu svoje láhve s absinthem a hroudu kokainu. S tím si večer vystačím sám a když si dám na verandu lehátko, bude to nejlepší dovolená v tomto měsíci,“ usmál se lehce Karlos a lokl zeleného jedu.

„Děvčata, která chcete zůstat, zůstaňte. Přítel Karlos tu zůstává, takže na vás určitě dohlédne. Zbytek se bude chovat rozumně a nelehne do trávníku s prvním nadrženým čůrákem, kterýho spatří,“ zavelela Catherine jako správná kapitánka a pozorovala své ovečky. Některé se rozhodly zůstat, zbytek se přidal.

„Urgho, co ty?“ zeptal se Blázen.

„Jsem dospělá a když se mě pokusí nějaký úchyl dotknout, uříznu mu péro a koule strčím do prdele,“ s náznakem úsměvu řekla Urgha a prohlížela si svůj nůž.

„Takže se o sebe postaráš. Fajn, jdeme za náčelníkem a nebo jak si říká místní vůdce kmene,“ řekl Blázen a vyšel ven.

Kolem nákladu bylo menší sročení davu, kterému Pong vysvětloval funkce meče a předváděl několik efektních triků typu *rozsekávání pokrývek čůráků*.

„Konec zábavy, vážení. Fetování až po návštěvě náčelníka,“ křikl hlasitě Blázen, dav ho uposlechl a ustoupil. Jejich průvodce na ně stále ještě čekal a když viděl, že jsou připraveni jít, vyrazil.

Následoval je průvod osadníků, mezi kterými se již rozkřiklo, že návštěvníci přivezli meth. Pong měl co dělat, aby je odháněl, ale v okamžiku, kdy překročili hranici pozemku náčelníkova domu, dav se zastavil a obklopil celý pozemek tak, že by ani myš neproklouzla.

Průvodce zastavil před verandou, jenž byla zdobena falickými symboly a různými výjevy z kámasútry. Nahá pomalovaná ženská stráž předstoupila před Kapitána a porovnávala jeho tvář s fotkou, kterou držela v ruce.

„Je to on,“ řekla strážkyně. „Nyní otevři bedny, chceme vidět náklad, než s ním předstoupíte před Nejvyššího.“

Blázen pokynul Pongovi, jenž mlčky otevřel krabice, do kterých další strážkyně nahlédly.

„Já bych se posral z těch Nejvyšších. To si nemůžou říkat nějak originálněji?“ zamručel Blázen směrem k Kokotovi.

„Všechno v pořádku, perník je čistej, pojďme dovnitř,“ řekla jedna ze strážkyň, schovala tester a otevřela dveře.

Rudá, všude samá rudá. To byl první dojem, který Blázna udeřil do očí při vstupu do náčelníkovy 'chýše'.

„Šéfe, rudá barva jest pravým znakem bordelu,“ usmál se Pong a těkal očima po erotických výjevech, plasticky vyhotovených na stěnách.

„Nádherné reliéfy,“ rozplývala se nepředstíraným nadšením jedna z basketbalistek. Mimochodem, všechny se převlékly do slavnostních dresů a použily velmi výrazné makeupy.

Podél stěn byly rozmístěné sedačky a lehátka, z nichž některá byla obsazena dvojicemi v různých fázích pohlavního aktu. Strážkyně je dovedla k vyvýšenému kruhovému místu potaženém rudou barvou k nahému chlapovi, pohodlně uvelebeného mezi polštáři s roztaženými nohama, kterému zrovna zcela nahá dívka honila péro.

„Moment, Marie dokončí své pokání za spáchané hříchy a pak se vám budu věnovat,“ řekl a nenechal se dále rušit.

Blázen zakroutil hlavou a otočil se, protože se necítil v tomto prostředí úplně nejlépe.

„Ty vole, Pongu, ještě tady chybí čarodějnice a kotel s nějakým psychosajrajtem.“

„Šéfe, chápu vás, ale mě se tady líbí.“

„To je mi jasný,“ křečovitě se usmál Blázen a zapálil brko.

Děvčata se rozutekla za vědeckým výzkumem a Catherine vzlykala zoufalstvím, protože je nedokázala udržet pohromadě.

„Kapitáne Blázne, tohle bude průser,“ špitla a v očích měla znatelné zoufalství.

„Jak pro koho, my sme viděli už všelijaký úchylný věci, tohle je normálka, ale vy máte dost zvednutou laťku na první vědeckou výpravu. Fakt by mě zajímalo, co ti Louis nakukal. On mívá někdy opravdu ďábelský smysl pro humor.“

„Blázne, co mám dělat?“

„Catherine, když zůstaneš s náma, nejspíš přežiješ,“ řekl Blázen, zmlkl a podíval se po Kokotovi, Pongovi a Urghze, „ale všechny vás ochránit nemůžeme.“

Catherine mlčela, rozhlížela se a v hlavě měla černý myšlenky. Sledovala děvčata, jak se vrhla do víru alkoholu a sexu a věděla, že pro některé starý svět skončil.

Náčelník Děti božích slastí zaskučel, kajícnice slízla smetanu a odešla. Po chvíli oddechu promluvil.

„Kapitáne, čekal jsem vás už včera, ale Louis říkal, že se možná jeden dva dny zpozdíte. Mindy říkala, že jste přivezli fakt kvalitní matroš, takže je čas vyzkoušet zboží a dokončit obchod.“

Blázen mlčel a díval se na ležícího týpka s členkou z ptačích penisů na hlavě.

„Kapitáne, vypadáte jako byste nebyli uvyklí jednat s nahým chlapem. Pan Louis se vždycky svlékne a uctí Boha hrátky s mými ovečkami.“

„Svlíkat se nebudu a s nahým chlapem už vůbec ne. Nejsem pan Louis. Buďto dokončíme byznys a nebo tu nemáme co pohledávat,“ řekl rázně Blázen a Pong nahodil svůj kamenný výraz.

Náčelník chvíli přemýšlel, pak se zvedl, přehodil přes sebe rudou deku a posadil zpět mezi polštáře do meditační polohy.

„Je to pro vás takhle lepší?“ zeptal se.

„O dost,“ řekl Blázen a šel přisednout. Pong a ostatní se usadili na zem k vedlejšímu stolu v japonském stylu a okamžitě se jim ujala nahá obsluha. Na stůl se jim dostalo jídla a pití co hrdlo ráčilo a Pong jednu z dívek přitáhl k sobě a posadil do klína. Chvíli ji prohlížel a pak přivolał ještě jednu.

„Jakpak se jmenuješ maličká?“

„Marie.“

„A ty,“ zeptal se druhé dívky.

„Marie.“

„Aha,“ zmlkl Pong a zamyslel se. „Vtipná náhoda, že jsem si vytáhl z davu dvě Marie,“ zasmál se.

„Ale my jsme všechny Marie,“ řekla jedna Marie.

„Jak jste všechny Marie?“ zeptala se udiveně Catherine, která s otázkou předběhla Urghu.

„Po vstupu do obce Děti božích všechny přijmeme jméno Marie,“ odpověděla Marie.

„To jste opravdu všechny Marie?“ nechápavě se ptala Catherine, ve které se zapnula mysl vědkyně.

„Opravdu se všechny jmenujeme Marie,“ řekla druhá Marie.

„A jak oslovujete náčelníka, duchovního vůdce této komunity?“ pokračovala Catherine.

„'Můj Bože', zásadně ho oslovujeme při všech příležitostech 'Můj Bože'.“

„Jaký příležitosti máte na mysli?“ zeptala se Urgha.

„Setkáváme se hlavně v čase obřadů, jinak nemáme příliš příležitosti se s Naším Bohem setkat.“

„Co děláte, když zrovna nevykonáváte obřady?“ zeptala se Catherine.

„Pracujeme v lese, na poli a mezi prací vykonáváme zase obřady. Většinou v přírodě v meditačních místech.“

„To jako může kdykoliv kdokoliv přijít a rozdat si to s jakoukoliv z vás během pletí brambor?“ otázal se Pong.

„Pokud je členem nebo hostem společenství, může. Proč myslíš, že ti sedím na klíně. Potřebuji vyzpovídat.“

„A to se můžeš vyzpovídat mě?“ zeptal se zvětšující zvědavostí Pong.

„Ano, musíme se vyzpovídat několikrát za den, jsme hříšné osoby.“

Catherine zmlkla a činila si poznámky. Kroutila hlavou a hlavě měla hodně myšlenek. Hlavně ty o zneužívání, znásilňování, sexismu a otroctví.

„Urgho, mě je zle.“

„Catherine, není ti zle. Ještě nevíš, jak se cítíš, když je ti opravdu kurevsky zle. Prober se trochu, ještě si nic v životě neviděla. Tady zažiješ nejspíš věci, který tě jenom posílí,“ řekla Urgha, která s ní sice soucítila, ale život ji už ukázal takových věcí, že parta pomatených nadřenců bylo to poslední od čeho očekávala ohrožení. Podívala se po Kapitánovi, který kouřil joint a cosi řešil s místním duchovním 'vůdcem'.

„Jak vám mám říkat?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, váš Bůh asi nejsem, tak mi říkejte Jára.“

„Fajn Járo, abychom si ujasnili, že rozumíme oba dva dohodě. Pan Louis mi zaplatil výdaje na cestu a za půlku zboží, které vám předám, vy satelitním telefonem potvrdíte příjem a kancelář pana Louise okamžitě uvolní druhou polovinu platby za zboží.“

Jára chvíli zíral jakoby byl duchem mimo a pak promluvil.

„Dohoda sedí s drobným detailem, na který se nejspíš zapomělo.“

„S jakým detailem?“

„Před převzetím zboží ochutnám,“ zasmál se Jára. Blázen potáhl z brku, zakroutil hlavou a koukal na Járu.

„Ty vole, to je snad samozřejmý, ne?“

„Obvykle jo, dej mi vzorek,“ řekl Jára a natáhl nedočkavě ruku s nastavenou dlaní. Blázen vytáhl pytlík s krystalem a podal mu jej. Náčelník Jára se po něm hladově natáhl, vysypal krystal na malý stolek a prohlížel jej. Pak vzal starou kreditní kartu, rozdrtil ho, přivoněl a připravil několik lajn.

„Marie, podej mi šnupátko,“ křikl na jednu ze strážkyň, která přinesla stříbrnou trubičku. Jára se sklonil a natáhl do pravé nosní dírky celou kilovku.

Zaklonil se a z oka mu vytekla kapička slzy. Celý se uvolnil a slastně oddychoval. Blázen věděl, že má pár minut pro sebe. Začal tedy motat joint a ohlédnul se po posádce, které naznačil, že je vše v pořádku.

Jára se probral z kopance a podíval po Bláznovi.

„Ty vole, to je síla. Masakr teprv bude, až to pošlu buchnou rovnou do trubky. Marie, přines mi moje náradíčko!“

Blázen zapálil joint a podíval se na Járu.

„Než si šleheš, dokončíme byznys. Kvalita je předpokládám uspokojující, takže zavolej Louisovi a potvrď převzetí,“ nekompromisně řekl.

„Fajn, fajn. Marie, vem ještě telefon!“

Marie po chvíli na stříbrném tácu přinesla Járovo injekční nářadí a satelitní telefon. Vytočil přednastavené číslo a chvíli čekal než na druhé straně vzali hovor.

„Jo, to sem já.“

„Jo, dovezl všechno.“

„Jo, kvalita excelentní. Už dlouho sme neměli takový zboží.“

„Ano.“

„Ano.“

„Ano. Potěšení je rozhodně na mé straně,“ ukončil Jára hovor a položil telefon zpět na tác.

„Kapitáne, převzetí potvrzeno, za půl hodiny máte zbytek peněz na účtě.“

„Tak počkáme, času máme dost,“ řekl Blázen, vytáhl přenosný terminál a sledoval stav na svém Kreditovém účtu.

Jára mezitím uchystal stříkačku a netrpělivě čekal, až Blázen potvrdí příjem peněz. Přesně po půl hodině se tak stalo a pak už na nic nečekal a střelil si.

„Kapitáne, dělejte si co chcete,“ bylo poslední co řekl, než odpadl.

Večírek probíhal ve znamení neskutečných orgií. Jára asi po dvou hodinách přišel zpět z pervitinového kómatu a začal se věnovat svým Mariím. Postupem času byl dům zaplněn lidmi z komunity a vzduch velmi zhoustl.

„Já teda nevím, ale myslím, že sem viděl dost. Kredity byly převedeny a není už nic, co by nás zde zdržovalo. Ráno se sbalíme a vypadneme. Klidně i bez rozloučení,“ promluvil Blázen. Chvíli bylo u stolu ticho, ale pak se ozvala Urgha.

„Kapitáne, souhlasím, už mi tady z toho začíná pěkně hrabat. Žádný dobrodružství nás nečeká, tohle bylo jen o penězích.“

Blázen se podíval po ostatních.

„Pongu, budeš muset zapomenout, že se dneska zúčastníš týhle swingers párty. Potřebuju tě u sebe.“

„Šéfe, co se dá dělat, ale tohle je stejně harém jednoho muže. Jednou, až budu starší, chtěl bych mít něco podobného,“ zasníl se Pong.

„Catherine, máš pět minut, abys dala dohromady holky,“ podíval se Blázen k prsaté krásce, „ale nevím jestli máš šanci je přemluvit.“

Catherine po něm hodila zoufalý pohled, rozhlédla se vůkol po mrdníku a v očích měla naprostou rezignaci.

„Asi půjdem, ne?“ řekl Blázen, típl brko do popelníku a zvedl se od stolu. Pong, Kokot, Urgha a Catherine ho následovali, prorážejíc si cestu davem. Odstrkovali dotěrné ruce a vlezlá těla s odhalenými údy, ale podařilo se jim nakonec protlačit ven. Na terase se zhluboka nadechli, Blázen vytáhl z kapsy připravené brko, sice trochu zmačkané a prohnuté, ale tyto drobné nedokonalosti srovnal prsty a zapálil.

„Dobře hustý, málokde se takovej mrdník vidí. Naposledy snad na MJ-3452.“

„Šéfe, ale uznejte, že svoji klientelu by si takovej podnik našel.“

„Pongu, leda na druhý straně galaxie daleko od madam Kawasaki,“ zasmál se Blázen a vyfoukl oblak kouře.

Catherine se klepala a Blázen škodolibě usmíval.

„Já sem ti říkal, že když zůstaneš s náma, možná přežiješ. První krok si udělala. Tvoje školní práce bude výživná.“

Urgha hodila po Bláznovi zlý pohled, aby nešťastnou holku už netrápil, ale dobře věděla, že má kurevskou pravdu. Ostatní holky byly ztracený.

„Jdeme do ubytovny,“ zavelel Blázen, sešel schody a vydal se popaměti směrem, kterým tušil postel.

„Můj vůdce, doleva. Doleva jděte,“ ozval se Kokot, jehož elektronická paměť nikdy nemohla selhat.

Opuštěnou osadou došli až k domu pro hosty. Vypadalo to, že jsou všichni u náčelníka a užívají dávek čerstvého zboží. Každému muselo být jasné, že minimálně celý následující týden budou zalezlí v chatrči, fetovat a mrdat.

„Kozatá krásko, je ti jasné, co se tady bude dál odehrávat?“ zeptal se Pong.

„Netuším,“ odpověděla opatrně Catherine, protože ji pomalu začínalo docházet, jaké zboží Kapitán Dětem božím přivezl.

„Sedm dní a sedm nocí budou fetovat, mrdat, fetovat a mrdat. Opíchaj všechno, co bude mít náznak díry a pojedou dokud nepadnou vyčerpáním,“ smál se Pong.

Catherine vytřeštila oči a padly na ní mdloby. Blázen ji chytil kolem ramen a začal uklidňovat.

„Nekecá, máš šest hodin do odjezdu, aby ses vyrovnala s nastalou situací. Pan Louis poslal mladý přírůstky do harému náčelníka Járy.“

S Catherine se zatočil celý svět a Blázen ji musel odnést v náručí do postele. Filmová stmívačka.

„Ty vole, co je!?“ ozvaly se výkřiky z davu?

„Klaune, co si o tom myslíš?“ zeptal se klaun.

„Počkáme do konce a uvidíme, co ve filmu ještě uvidíme,“ odpověděl Klaun.

„No ták, Bobby! Co se děje?“

„Moment volové! Musím prohodit placky v přehrávači,“ promluvil Bobby krátce do mikrofonu.

Světlo promítačky několikrát bliklo a na plátně se objevil záběr z kamery položené na stole.

„Co se to děje? Kdo to křičí?“ cloumala Catherine Bláznem. Ten se pomalu zvedl, posadil, zapálil brko a podíval se na hodinky.

„Co se děje? Vždyť je teprv půl sedmý ráno?!“ zeptal se otráveně.

„Venku někdo křičí, Kapitáne!“

„Catherine, to jim byla náčelníková chýše malá a šukaj venku,“ odbyl jízlivě Blázen obavy a podíval se po posádce. Karlos a Urgha tvrdě spali, pár děvčat s hrůzou v očích pozorovalo Catherine, Ponga nikde neviděl a Kokot seděl u stolu.

„Kokote, kde je Pong?“

„Můj vůdce, chvíli potom, kdy jste všichni usnuli, se nenápadně vytratil a mě požádal o diskretnost. Doufal, že se vrátí před vaším probuzením.“

„To je debil, já sem věděl, že neodolá volání svých hormonů. Víš, co se venku děje?“

„Můj vůdce nevím. Mám se podívat?“

„Podívej se Kokote, prosím tě,“ řekl Blázen, posadil se ke stolu a začal motat brko, aby se zamyslel a srovnal hlavu.

Kokot se zvedl, prošel kolem Kapitána, vzal do ruky kameru a záběr se přesouval k oknu.

Záclona se odhrnula a odhalila chaos mezi domky.

Všude pobíhaly nahé postavy pomalované červeno-černými ornamenty, s luky, oštěpy a vrhači kamení a honily zmatené Děti boží.

„Můj vůdce, myslím, že jsme přepadeni,“ popsal situaci stručně Kokot.

„Kým?“

„Nevím, nějakými domorodci s luky a oštěpy. Vypadají, že zrovna loví.“

„Kolik jich je?“

„Můj vůdce, hodně.“

„Kurva, zrovna, když by se Pong hodil, tak někde vymrdává. Snad si všiml, že se něco děje. Probud' ostatní.“

Kokot probudil všechny spáče a každému vysvětlil, v jaké se ocitli situaci. Catherine vypadala, že se každou minutu zhroutlí a Blázen ji musel utěšovat.

„Nebudeme dělat nic. Slyšíte i vy ostatní? Pong se vypařil, takže dokud se nevrátí, nebudeme dělat vůbec nic. Děvčata zalezou pod postele a my ostatní se připravíme k obraně domu.“

V tu samou chvíli se za okny objevily postavy a hledaly škvíry, kterými by se mohly podívat dovnitř.

Všichni zmlkli, jen Kokot šel velmi potichu ke dveřím. Nestihl k nim však dojít, protože zhruba v půlce se ozval zvuk tříštěného skla a okny prolétly dřevěné tyče, které strhly závěsy, následované davem pomalovaných domorodců. Vzduchem zasvištěly kameny, které přesně zasáhly své cíle v oblasti hlav. Bláznovi se zatmělo před očima a obraz zmizel.

Kameru někdo zapnul, obraz chvíli přeskakoval než se zaostřil. Všichni zajatci z domu leželi společně na zemi za dřevěnými mřížemi. Blázen se zrovna probíral z omráčení.

„Kokote, co se to kurva stalo?“

„Můj vůdce, byli jsme přepadeni. Byli jste bleskově omráčeni a přeneseni na tyčích do osady lidojedů.“

„Jak kurva lidojedů?“

„Lidojedi, kanibalové, podívejte se sám. Vidíte, z hrnců se kouří, domorodci právě vaří náčelníka Járu a jeho dívčí ochranku.“

„Kokote, to si něco nemohl udělat a zachránit nás?“

„Můj vůdce, bylo jich příliš mnoho, tak jsem se raději rozhodl dělat člověka, zahrál jsem omráčeného a nechal donést až sem.“

„A co Pong? Viděl si ho někde?“

„Neviděl, ale vzhledem k tomu, že žádný velký počet domorodců nezemřel, předpokládám, že je stále naživu. Můj vůdce, Ponga jen tak někdo nedostane.“

„Kokote, doufejme,“ řekl Blázen a prohledával kapsy u bundy. Zajásal, protože lidojedi ho neprohledali a zůstalo mu kouření s nástroji určených k výrobě jointů.

Pomalou se probudil zbytek osazenstva cely. Catherine zvracela, jakmile otevřela oči a Karlos s Urghou zachovávali klid.

„Kapitáne, doufám, že při nejbližším vhodném okamžiku zkusíme utéct. Nehodlám sledovat tyhle necivilizovaný barbery,“ podívala se Urgha po Kapitánovi.

„Urgho, omrkneme situaci a zmizíme.“

„Kapitáne, kde je Pong?“ zeptal se Karlos.

„Nevím a snad nás najde,“ zamručel Blázen a zapálil brko.

Catherine se držela mříží a zvracela.

„Blázne, zrovna jsem viděla, jak zabili jednu z mých spoluhráček. Takový strašný konec si nezasloužila,“ vzlykala.

„Uklidni se. Ani já jsem nečekal, že výprava bude mít až takový zvláštní vyvrcholení. Touhle dobou jsme měli bejt... Kokote, jak dlouho jsme vůbec byli v bezvědomí?“

„24 hodin. Dostali jsme nějaký jed s obsahem DMT. Předpokládám, že jste měl vidiny.“

„Jo, nějaký trip proběhl, ale víš jak, jsem už zvyklej.“

„Jdou sem nějaký lidi,“ zakřičela Catherine a ukazovala směrem k cestě.

Blázen se postavil a čekal. Skupinu vedla polonahá ošklivá stařena, která držela v ruce hůl s lidskou lebkou a hlavu měla zdobenou čelenkou z lidských zubů. Prohlížela pozorně vězně a pak ukázala holí na jedno z děvčat.

Pomalovaný muž z doprovodu otevřel dveře a dovnitř se nahrnuli všichni kromě stařeny. Rychle vytáhli vybranou dívku a zavřeli za sebou dveře. Stařena se po nich znova podívala a promluvila.

„Vy být potrava pro náš bůh.“

„Chcípni krávo,“ řekl Blázen a vyfoukl oblak kouře skrz mříže do ksichtu babizny.

Kanibalové odvedli žrádlo pro boha k ceremoniálnímu místu, kde u obětního kamene čekal šaman. Jeho pomocníci přivlekli dívku, obnažili hrud' a položili zády na obětní kámen. Bubeníci počali mlátit do bubnů a dva pomalovanci drželi ruce, jeden nohy a zbytek zmalovaných exotů křepčil kolem. Šaman zvedal ruce do vzduchu, čelenka z lidských žeber mu nadskakovala nad hlavu a náhrdelník z uší rytmicky zvedal z jeho chlupaté hrudi.

Stařena poklekla a začala šamanovi kouřit péro. Mnozí lidojedi se na sebe vrhli a kopulovali jako zvířata. V jeden okamžik šaman vykřikl a zvedl ruce, ve kterých držel obsidiánový nůž. Prudce vrazil čepel do ležící basketbalistky, udělal několik prudkých pohybů, otevřel hrudník a vytáhl tlukoucí srdce. Lidojedi orgasmicky zajásali, šaman se stojícím pérem skočil na mrtvou oběť a souložil s ní, dokud se neudělal.

Catherine opět zvracela a spolu s ní i některá děvčata.

„Můj vůdce, myslím, že je pravý čas pokusit se o útek,“ řekl Kokot a vypadal skutečně vážně.

„Kokote, po obědě, až budou přežraní a odpadnou,“ odpověděl Blázen, kouřil a přemýšlel, kde je ten posranej Číňan, když tu se najednou ozvalo zavytí vakovlka.

Pong byl zrovna v nejlepším, když ho vyrušilo škrábání za oknem. Reflexy zabijáka zbystrily a ruce odhodily z postele dvě Marie, které byly zrovna v půlce zpovědi. Rychle se oblékl a popadl oba své meče. Přiblížil se k oknu a čekal. Najednou oknem prolétl kámen a hned za ním se dovnitř začaly sápat červeně pomalované ruce. Pong počkal, než se objevily pomalované tváře a předvedl několik bezchybných bleskových výpadů, během kterých ut'ál několik rukou a veškeré hlavy.

„Marie, musíte se o sebe postarat samy, já musím za Šéfem, kurva průser a já si tu v klidu mrdám,“ promluvil k nechápajícím holkám a zmizel oknem v ranním světle.

Prosekával se masou jakýchsi domorodců, které nedokázal zařadit a v hlavě mu jel jenom obraz Šéfa. Narazil na skupinku Járovy dívčí ochranky, kterak se krutě řeže s překvapivě zkušenou skupinou domorodých násilníků. Pong děvčatům pomohl odvedením pozornosti části útočníků a stroj na zabíjení jel na sto dvacet procent. Řvoucí divoši útočili s maximální silou a jejich mrtvá těla a odsekané údy se hromadily okolo.

Číňan si všiml, že ho občas jedním okem pozoruje bojující skupina dívek a to mu přitápělo pod egem. Jeho meče se nořily do těl domorodců a pomalu postupoval po cestě k domu pro hosty.

Už z dálky viděl, že vše je prozatím ztraceno. Viděl, jak divoši odnášejí Blázna a další oběti omráčené a přivázané jednotlivě ke kúlům, které nesly vždy dva domorodci. Pong se proplížil do domu, posbíral zbraně, trochu jídla, kompas, telefon a další drobnosti, které považoval za důležité.

Opatrně se podíval z okna a uviděl krvavou scenerii. Většina útočníků již odešla a zbytek hodoval na svých obětech.

„Zkurvení lidojedi, kdybych měl čas, nakrmil bych je jejich vlastníma střevama, ale musím za Šéfem,“ dumal a vyskočil zadním oknem do džungle. Velmi opatrně se přiblížil na doslech domorodců a sledoval je.

Džunglí šli několik dlouhých hodin a až k večeru dorazila kanibalská karavana do vesnice. Z chatrčí vyběhl dav dětí a žen a běžel naproti mužům, vracejícím se z lovecké výpravy. Obklopil lovce nesoucí zajatce a házel po nich klacky a kamení.

Stará ošklivá stařena čekala, dokud nedošli do centra vesnice a něco nechutně zaskřehotala. Pong si povšiml Kokota, kterak se snaží dělat omámeného, ale moc se mu to nedaří. Naštěstí byli domorodci tak zabraní do jáсотu a oslavování, že si toho naštěstí nevšimli. Pongovu pozornost upoutalo, že stařena ukázala na jednoho mladého muže a mladou dívku. Dav znovu vykřikl a vrhl se k nebožákům, které sebral nosičům, aniž se naštěstí nestihli probrat, když je krví omámený dav lidojedů rozřezával kamennými noži. Pong si odplivl a pomyslel něco o humanitárním povraždění zbytečných jedinců. Nedělalo mu však problém se ovládnout a rozhodl vyčkávat, dokud situace nebude klidnější a bude bezpečně jasný, kam uklidili Šéfa s partou.

Setmělo se a Pong pozoroval slavící domorodce. Sralo ho, že mají zodpovědnou ochranku, která zcela střízlivá pečlivě hlídala okolí vesnice. Plížil se džunglí okolo vesnice, dokud nespátřil chýši se stěnami z bambusové mříže s velmi děravou střechou, ve které na holé zemi ležel Blázen, Karlos, Urgha a pár děvčat. Kokot byl opřený o stěnu a dělal, že nevnímá okolí. Pong si však všiml, že je ve střehu a vydal ze sebe zvuk samečka čínského hovnivála v období rozmnožování. Pozoroval dalekohledem Kokota, který ani nemrkl. Když už si Pong začínal myslet, že s Kokotem je něco v nepořádku, rozverný robot mrkl a odpověděl jako samička čínského hovnivála.

Pong si s úlevou oddechl a usoudil, že má konečně chvíli čas pro sebe. Vyndal své nádobíčko, nadrtil několik lajn perníku a postupně v leže vyšňupal. Spojil pod bradou ruce a položil na ně svoji hlavu. Čekalo ho několik klidných pozorovacích hodin. Musel vymyslet, jak dostane ven Blázna, protože mu zbývaly v podstatě dvě možnosti. Buď to vyvraždit celou vesnici a nebo vyvést Kapitána potichu do džungle a nenápadně zdrhnout. Oboje neslo svá rizika a tak usoudil, že další pozorování bude ještě nutné. Chtěl vidět celý denní rytmus vesnice.

Kalba domorodců se protáhla dlouho do noci. Během večírku stihli rozsekat a sežrat několik zajatců z Děti božích, z nichž některé byly podrobeny zpovědi. Náčelník Jára byl přibitý k kříži a celou brutální hostinu mohl sledovat z božského nadhledu. Ponga to docela pobavilo, protože takový konec asi guru nečekal.

Začalo svítat. Většina osazenstva se probrala z nočního opojení a k Pongově překvapení byli docela čilí. To ho přivedlo na myšlenku, že ta zkurvená stará bába jim dává do snídaně nějaký fet, protože první kroky každého domorodce vedly k její chýši, před kterou seděla na kusu dřeva a rozdávala nějaké placaté hnědé 'cosi'.

Po snídani většina mužů odešla a zbytek vesnice se začal věnovat běžným denním domorodým pracím. Úklid kostí, vymetání kotců s prasaty, třídění brambor či výchově dětí. Pong usoudil, že nejlepším časem k útěku by mohla být obědová siesta, kdy většina odpadne po bohaté hostině. Zase padlo za oběť několik zajatců a z hrnců se opět začalo kouřit.

Pongova představitivost byla bohatá, ale děti sající travním brčkem mozek z hlav byly síla i na něj. Jediný co ho uklidňovalo, že jeho děcka to nejsou a že jsou mu úplně u prdele. Byl rád, když postupně začali odpadávat a on se mohl přiblížit k boudě s Bláznem. Schoval se za ní a vydal ze sebe vytí vakovlka.

„Hele, Kokote, zdálo se mi to a nebo sem slyšel vakovlka?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, slyšel jste skutečně vakovlka,“ odpověděl Kokot a viditelně se usmál.

„Ty vole, ale to je nějaký divný...“ začal přemýšlet Blázen, ale přerušil ho známý hlas.

„Šéfe?! Šéfe, jste v pořádku?“

„Ty vole, Pongu, konečně ses našel. Kde si celou kurva dobu byl?“ vyhrkl Kapitán.

„Šéfe, někdy vám to celý znovu odvyprávím, ale teď musíme pryč. Muži odešli z vesnice a starý, ženský a děti maj siestu po obědě. Máme pár minut na to, abysme nenápadně opustili tuhle zasranou díru.“

„Fajn Pongu, stejně sme si říkali, že je čas zdrhnout. Jdeme jenom my a nebo chceš zachraňovat taky ostatní?“

„Šéfe, seru na ostatní, tady sme vůbec neměli bejt. Půjdou jenom ti, kteří jsou v týhle posraný a poblitý kleci. Koukám, basketbalovej tým pěkně prořídnuł,“ podíval se Pong po Catherine, kterou držely dvě poslední basketbalistky a zasmál se.

„Vítejte v realitě, holky.“

Blázen a jeho společníci se připravili na cestu, Catherine srovnala svoji špinavou růžovou sukénku a snad naposledy zvracela.

Pong mezitím mečem odřezal několik větví z mříže a zhotovil průlez na svobodu. První se protáhl Kokot a za ním šel Blázen. Počkali až bude venku veškeré osazenstvo vězení a naposledy se rozhlédli po vesnici.

Pong je vedl skoro neviditelnou stezkou pryč od vězení, protáhli se dírou v plotě a zmizeli v džungli.

Mlčky uběhli několik kilometrů, než zastavili a vydýchali se. Tedy kromě Ponga a Kokota z celkem logických důvodů.

„Blázne, jak dlouho ještě poběžíme?“ zeptala se Catherine. Blázen se podíval po Pongovi.

„Dokud nedoběhneme k řece,“ odpověděl stručně.

„A kdy k ní doběhneme?“ zeptala se znovu Catherine.

„Jestli k ní doběhneme, jest správná otázka. Já sem je měl všechny pozabíjet. Šéfe, čeká nás honička,“ zvedl hlavu Pong, protože džunglí se rozlehl příšerný řev, až ptáci a zvířata utichla.

„Asi zjistili, že jsme pryč,“ řekl Karlos.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Blázen a zapálil brko.

„Šéfe, najdou nás,“ pokusil se nesouhlasit Pong, ale když uviděl Bláznův obličej raději neodporoval. Počkal, až Kapitán dohulí a znovu se rozeběhl.

„Běžíme zmrdi o život,“ zahulákal a zmizel pohlcen listím.

Kamera v ruce běžce zběsile přeskakovala ze záběru na záběr. Stromy, větve, kousky nebe, země, nohy, běžící postavy.

„Klaune, jak tohle dopadne,“ zamumlal napětím zpcený klaun.

„Klaune, blbě,“ odpověděl Klaun a nervózně upil drink, protože kohosi noha zapadla do výmolu.

„Catherine, Catherine, pomoz mi, prosím,“ začala řvát jedna z prchajících basketbalistek. Noha se zlomila v holení kosti a zbytek s chodidlem trčel z díry mezi kořeny.

„Catherine, Catherine, pomoz mi!“ řvala.

Catherine se zastavila a otočila. Bylo na ní vidět, že je velmi rozrušená.

„Ani nad tím nepřemejšlel, už jí nemůžeš pomoci, utíkej!“ vrazila do ní běžící Urgha. Catherine se naposledy podívala po své spoluhráče, ke které se řítila horda rudě pomalovaných kanibalů. Vrhli se na ni jako mravenci a zaživa roztrhali. Když ukojili svoje nechutné chutě, rozestoupili se a vzájemně si v kruhu vyhonili čůráky nad krvavými zbytky lidské bytosti.

„Fuůůj, to je nechutný,“ ozvalo se z obecnstva a kdosi začal zvracet. Nicméně film pokračoval dalším během džunglí. Záběry na tváře lidojedů zirájících z houštin se střídaly se záběry běžící skupiny. Objevila se první foukačka a vzduchem zasvištěla rychle letící šipka.

Poslední zbývající hráčka Catherinina týmu se chytila za krk a padla k zemi jak podřatá. Catherine se ohlédla a z očí vyhrkly slzy.

„Na lítost bude ještě času dost,“ zařval Karlos a strčil v běhu do Catherine, aby se znovu probrala. Z tváře ji zmizelo vyděšení, panika a naprostá rezignace. Nahradila výraz odhodláním tento zápas vyhrát za každou cenu. Uvědomila si, že má stále ještě mnoho energie, přidala tempo a doběhla Bláznovu skupinu.

Džunglí běželi spolu a kanibalové jim dýchali na záda. Přeskakovali kmeny, malé potůčky, vyhýbali se hadům, létajícím šipkám a kamenům.

Pong s Urghou na konci chvostu odráželi útoky domorodců a Kokot v čele klestil cestu zelení.

Džungle najednou skončila a skupina se vynořila na skalnatém výběžku vysoko nad řekou. Kokot se zastavil.

„Můj vůdce, jsme v prdeli.“

„Jak v prdeli? Skočíme dolů a utečeme těm zmrďům,“ dumal Blázen, koukal opatrně dolů a z kapsy vytáhl krabičku s hulením.

„Šéfe, má pravdu. Je jich všude okolo jak much, už mě nebaví zdrhat. Zastavíme a rozmrdáme je na sračky,“ prohlásil odhodlaně Pong a shodil konečně ze zad velký batoh. Začal z něj vyndávat kvéry a jiné zbraně.

„Karlosi, Urgho, pojd'te si pro pár stříkaček a nožů. Šéfe, vy se schovejte za mě a za žádnou cenu nevystřekujte hlavu.“

„Co s Catherine?“ zamyslel se Blázen a konečně zapálil.

„Co, co s Catherine?“ zeptala se Catherine.

Blázen se po ní útrpně podíval.

„Holka, teďka už je to jen náš problém. Neměla bys tu vůbec bejt a já nevím co s tebou.“

„Můj vůdce, jestli můžu něco říci. Teď má velkou šanci utéct, odlákáme pozornost a třeba si ji nevšimnou,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

Blázen se zamyslel, to znamená pořádně potáhl a podíval po Catherine.

„Rozhodni se sama. Zůstaň s námi a zkus přežít a nebo využij šance a zkus zase přežít.“

Catherinin výraz obličej, odhodlaný přežít a vrátit se, značil, že je již rozhodnutá.

Podívala se po svých průvodcích a zaposlouchala do rychle se přibližujícího řevu kanibalů a přilétajících předmětů, naznačila Bláznovi, že by ráda potáhla z jointu.

Blázen mlčky předal brko a sledoval Ponga, kterému se zrychlil tep. Cítil přibližující se krev.

„Šéfe, budou tady a ty bys měla jít,“ řekl kozatě krásce a vyrazil vstříc nepříteli.

„Catherine, nezbyvá mnoho času. Vem prosím sebou tuhle kameru, kdybychom se z toho náhodou nedostali,“ podal Kokot kameru Catherine.

„Kokote, já nevím...“, vzala ji opatrně do ruky.

„Neboj se, je vodotěsná a ty to zvládneš. Už bys měla opravdu jít a dávej pozor před krokodýly,“ pověděl důrazně Kokot.

Catherine mu skočila kolem krku a vlepila mu velkého hubana.

Kanibalové vyběhli z džungle.

„Utíkej, holka, utíkej už konečně, ty krávo blbá...!“ zařval dav diváků.

Catherine se vrhla k Bláznovi a strčila mu jazyk až do krku. Čas se zastavil a kamera oblétna tři sta šedesát stupňů kolem vášnivě líbající dvojice, čas opět zrychlil a Catherine se rozeběhla k převisu, odrazila a skočila.

Kamera zachytila celý let a následný pád do vody. Nebyla vidět nic než voda, kameny a bílá pěna. Proud házel nebohou Catherine jak hadrovou panenkou a některé kameny byly skutečně tvrdé. Catherine netušila, jak dlouho si s ní voda pohrávala, ale nakonec byla vyvržena v klidné zátočině a z posledních sil se vyškrábala na písčiny břeh. Zvedla kameru směrem k skalnímu vrcholu, přiblížila a zabrala scénu skoro jak z akčního filmu. Padající těla ze skály, usekané údy, střelba, proudy krve a Pongův meč. Blázen stál na úplném okraji a kouřil klidně joint. Catherine omdlela a kamera spadla do písku.

„Vstávej holka, vstávej, doprdele vstááávej!“ rozlehl se sálem řev.

Střih. Kamera se zvedla a objektiv zaměřil Catherinin obličej.

„Zůstala jsem zcela opuštěná. Řež na skále skončila a v řece se plaví posekaná mrtvá těla kanibalů,“ záběr se plynule přesunul nejdříve na skálu se zkrvaveným okrajem a poté na vodní hladinu, která byla zbarvená krví a odnášela nasekané kusy lidských těl.

Catherine vrátila oko kamery před svůj obličej a pokračovala.

„Kapitán Blázen a jeho přátelé jsou pryč. Nevím, jestli jsou ještě naživu a nebo trpí v dřevěné kleci, ale dali mi šanci zachránit se a já ji plně využiji. Ať jsou kdekoli, jsem jim vděčná. Tento záznam berou sebou, kdyby se mi něco stalo, ať zůstane aspoň nějaké svědectví. Vydám se po proudu řeky a doufám, že narazím na civilizaci. Necht' mne Bůh provází,“ zakončila monolog.

„Ser na boha, ten ti nepomůže. Musíš si pomoci sama!“ vykřikl kdosi v davu.
Catherine se zvedla a vstoupila do džungle.

Rozhrnovala větve, každou chvíli se zastavovala a naslouchala zvukům přicházejícím z džungle bažiny.

„Panebože, krokodýli!“ proběhlo jí hlavou a uskočila právě včas před čelistmi. Rozeběhla se a běžela ze všech svých sil.

Nevěděla jak dlouho běžela, ale každý hlasitější zvuk ji vyděsil tak, že ještě více přidala. Větvičky šlehalo přes obličej a zanechávaly krvavé šrámy, špinavý dres byl roztrhán a neposedné poprsí odhalovalo bradavky. Hlavou se Catherine nehonilo naprosto nic, mozek měla dočista prázdný a jediným, jež přesně vnímala, byly reflexy a síla adrenalinu. Věděla, že když poslechne podvědomí a nechá pracovat vrozené savčí instinkty - touhu přežít - přežije. Uvědomila si, že byla chyba přemýšlet. Zakopla o větev, přepadla přes hlavu a začala se kutálet po srázu kamsi do hlubiny. Narážela do stromů, do kamenů a vodní strouhou klouzala po bahně rychlostí blesku.

Klouzačka ji vyhodila do vzduchu několik metrů nad vodní hladinou. Dopadla do vody, chvíli se plácala v hlubině, než se dostala na hladinu a zhluboka nadechla. Ujistila se, že je stále naživu a začala plavat ke břehu.

Najednou pocítila, jak se cosi oťrelo o její lýtko. Hlavou ji proběhly krokodýlí čelisti a mozek zachvátila panika. Ucítla stisk zubu na zadní straně lýtko a v panice se dostala na břeh.

„Dělej, dělej, neumírej!“ křičel dav a dva klauni napětím ani nedutali.

Catherine se vyškrábala na břeh a rychle se otočila k vodní hladině. To co spatřila, ji málem vyrazilo dech. Neohrožovaly ji zuby krokodýlovy, nýbrž měla v lýtku zakousnutou piraňu. Chytla rybu za ocas a s bolestí v očích odtrhla. Jemné rybí zuby vzaly sebou kus kůže a masa. Horší však bylo, že si všimla pijavic. Pozvracela se, začala brát za volný konec jednu za druhou a odtrhávala z kůže.

Blížila se noc a Catherine našla ubohý přístřešek pod velkými listy.

„Čeká mě první noc v močále. Je strašně moc komárů, kteří snad zmizí, až zapadne slunce. Kameru budu zapínat jenom občas, nevím jak dlouho vydrží baterie. Když už nic, aspoň zdokumentuji své poslední dny. Catherine Cronenbergová, kapitánka školního basketbalového týmu.“
Obraz ztmavl a po chvíli se opět objevil.

„Den třetí. Řeka je širší, stále žije. Akorát kousnutí piraně se zanítilo a rána je plná nějakých červů,“ řekla Catherine a sjela kamerou na své lýtko. Zhnisaná rána byla plná mušich larev.

„Asi je nebudu vyndavat, pamatuji si ze školy, že pomáhají proti infekci. Kanibaly jsem nespátřila, snad už po mě nepátrají. Mám hlad, žízni netrpím, ale voda je většinou špinavá, takže mám průjem a nemám si čím utřít prdel. Navíc asi dostanu krámy.“ Cvak.

„Den pátý. Zabíla jsem myš a syrovou snědla. Bylo to odporné a měla jsem co dělat, abych ji udržela v žaludku. Dostala jsem krámy a sere mě celej svět. Rána na noze nebolí, ale množství larev v ráně podstatně přibýlo. Pijavice, které jsem měla na zádech, se nacucaly a samy odpadly. Bolí mě kurevsky hlava.“ Cvak.

„Sedmý den útěku,“ řekl špinavá, potlučená a unavená Catherine, „snědla jsem další tři myši. Jsem špinavá, potřebovala bych si udělat manikúru a vlasy, nemám tampony a smrdím tak, že přitahují

okolní hmyz. Přestala jsem se v noci bát a stále trpím průjemem. V noci jsem slyšela loď, ale než jsem se dostala na břeh, byla pryč. Víím, že se blížím k osídlení.“ Cvak.

„Devátý den. Narazila jsem na stezku, myslím, že jsem zachráněna. Myši jsem nejedla, mám po nich průjem.“ Cvak.

„Desátý den. Stezka mě vyvedla z pralesa. Vidím políčka, domy, lidi. Jsem šťastná!“
Močál vrátil Catherine zpět do světa živých. Překvapený rolník opečovávající malé políčko nevěřičně zíral na postavu, která se před ním vynořila. Špinavá, páchnoucí, lidské bytosti nepodobná postava křičící radostí. Dopotácěla se k zemědělci a skácela u jeho nohou.

„Patnáctý den. Vidíte, ležím v pohodlném nemocničním lůžku obklopená květinami a příjemnými a milými lidmi. Říkají, že moje přežití je neuvěřitelný zázrak. Nohu mi zachránili, larvy byly odstraněny a odpoledne mě přijde vyzpovídat policejní inspektor. Osada Děti božích byla zcela zničena a o Kapitánovi Bláznovi nikdo nikdy neslyšel, takže jejich osud zůstává neznámý. Tuto kameru odevzdám odpovědným úřadům a doufám, že záznam pomůže objasnit celý případ. Už nikdy nechci nic podobného zažít. Catherine.“

Cvak. Tma a obecnost začala mručet. Klaun se podíval po partákovi.

„Asi vyrazíme, Blázen zmizel a tady ho nenajdeme.“

„Rozumný, vypadneme než se v šatně udělá fronta,“ odpověděl klaun, oba se otočili a zamířili k východu. U východu se Klaun naposledy otočil, aby sjel očima podnik a v jeden okamžik měl pocit, že spatřil známou tvář, která vypadala jako Kokot. Zmizela mu však z očí dřív, než stihl pořádně zaostřit, tak usoudil, že má mžitky z promítání a vyšli ven do sluncem osvětlené Havaje.

Před podnikem mezitím rozjeli zbylí čekající klauni mejdan, žonglování, srandičky, alkohol, drogy, hudba a spousta samiček.

Spustila hudba a promítací plátno pokryly závěrečné titulky. Scénář, režie, produkce, hudba, kamera, střih, zvuk, architekt, pomocná režie a zbylý štáb. Asistenti, kompars, vedoucí všeho možného a nemožného, koordinátoři, poradci, světla, rekvizity, masky, karavany, řidiči, catering, právníci, pojišťovna, stavba a čističi mobilních latrín. V sále to šumělo jako ve včelím úle, když se na plátně objevil text.

„*Lidožroutský domorodý horor je historicky nejbrakovějším hororovým subžánrem a jako takový by měl překračovat hranice "dobrého" vkusu a vyvolávat kontroverze.*“

Titulky zmizely, na plátně se objevil letecký záběr řeky a přibližující se skalní ostroh, na kterém se odehrávala krvavá řež. Nebo odehrávala, jinak řečeno spíše končila, protože docházeli kanibalové. Blázen kouřil joint a povídal si s Urghou a Kokotem. Karlos s Pongem užívali krvavých jatek a vršili kolem sebe jednu mrtvolu vedle druhé.

„Šéfe, docházej živí, co budeme dělat dál?“ křikl Pong.

„Pongu, nejdřív doděláme práci tady a pak se půjdeš vyřadit do vesnice na ženách, starcích a dětech,“ odpověděl Blázen a pokuřoval brko.

„Šéfe, fakt i děti?“ ujistil se ještě jednou Pong.

„Jo, i ty malý lidožravý zmrdy. Kdybys je viděl...“

„Šéfe, okej. Já je viděl,“ řekl Pong a pomohl Karlosovi s jedním neodbytným šmejdem.

Pro kanibalský tým špatně se vyvíjející mač pomalu mířil ke svému konci. Pong a Karlos rozsekávali poslední přibíhající zálohy a snažili se některé souboje natáhnout, aby ještě užili nějakého toho masakru. Protože každá hra má svůj konec, i tato dospěla ke svému zdárnému závěru, kdy nezbyli žádní všeho schopní protihráči.

„Šéfe, tady sme skončili,“ vykřikl vítězoslavně Pong a zvedl oba meče do vzduchu.

„Skvělý Pongu! Za chvíli vyrazíme rozmrdat tu jejich zasranou vesnici,“ odpověděl Blázen.

Chvíli podlehli odpočinku, Blázen dohulil brčko a vyrazili zpět do zeleného pekla močálu. Zelená stěna se za nimi zavřela a promítačka zhasla.

Několik sekund bylo ticho, ale nadšených výkřiků přibývalo, až nakonec řval jedním hlasem celý sál.

„Blázen, Blázen, Blázen, Blázen, Blázen!“ skandoval dav.

Světlomet zamířil kužel světla na jednu postavu v pozadí, která se chvíli ošívala, ale pak vyšla směrem k pódiu a vyškrábala se po schodech na prkna, která znamenají svět.

Blázen poklepal na mikrofon, který mu kdosi přistavil, zhluboka natáhl z marihuanové cigarety, vyfoukl kouř a promluvil.

„Vážení přátelé, vopravdu vám hrozně děkuju, že jste přišli na dnešní promítání a jsem kurevsky rád, že se naše dílo líbilo. Chtěl bych vás požádat, až budete mít chvíli čas, sedněte k počítači a hlasujte pro náš film v anketě o nejlepší hororový film roku. Jo a abych nezapomněl, musíme hlavně poděkovat našemu hlavnímu sponzorovi panu Louis Cypherovi!“

Blázen zvýšil hlas a ukázal rukou k druhé postávající tmavé postavě. Pan Louis vyšel ledabyle na pódium a postavil se vedle Blázna. Chvíli si prohlížel návštěvníky, oči mu rudě svítily a pak zvedl ruce.

„Natáčení byla fakt vostrá pařba, dneska všechno platím já!“
Dav propadl extázi.

„Můj pane, přijel Klaun,“ v hlubokém předklonu řekl lokaj.

Ničitel světů zvedl hlavu od počítače a podíval se po sluhovi.

„Ach jo, zrovna jedu důležitou debatu na Internetu. Necht' zmrdr vstoupí,“ odpověděl a vrátil pozornost k chatu na webové stránce.

Slouha vypoklonkoval z místnosti a za chvíli vstoupil Klaun.

„Ničiteli, mohu vyrušit? Právě jsem se vrátil ze Země,“ uctivě se zeptal.

„Deš nevhod, zmrde, ale co mám s tebou dělat. Co mi neseš za noviny?“ odpověděl nevrle Ničitel.

„Byl jsem na Zemi a vypátral Blázna až na Havaj. Jenže přijeli jsme pozdě.“

„Jak pozdě, ty vole?“

„Našli jsme bar U Bobbyho, kde se Blázen vyskytoval, ale...“

„Co ale, nezdržuj mě.“

„Ničiteli, promítali film, kterej zachránili z močálu. Blázen a jeho společníci vezli perník nějaký sfetovaný pornosektě a cestou doprovázeli tým universitních basketbalistek, který jel na vědeckou expedici. Všechno zdokumentovali, včetně přepadení a únosu lidojedy. Ničiteli, to bylo hrozný, všechny holky byly sežrány a některý dokonce zaživa. Blázen se musel s přáteli obětovat, aby se mohla zachránit aspoň *'Kozatý hurikán'* Catherine, která dokázala z bažiny vynést video.“

Klaun stručně odvykládal příběh a Ničitel se po něm díval a rudl. Žíly na spáncích mu naběhly a příšerně zařval. Když se uklidnil, sjel očima vyděšeného Klaunovi jak malého spratka.

„Takže Blázna si nesehnal?“

„Ne, pravděpodobně zemřel,“ odpověděl opatrně Klaun.

„Klaune, ty si takovej čůrák blbej tragickej, až to bolí hluboko v prdeli, ty debile jeden vylízanej. Je to smutný...“

„Mu-můj pane, co je smutný?“

„Že si takovej retard, až to vůbec směšný není. Debile jeden zsranej, si nepoznal, že to byl film? Normální zkurvenej zsranej film?“ jedním nasraným dechem řekl Ničitel.

„Si zase nepočkal do konce závěrečnejch titulků, že jo? To seš celej ty, debil od hlavy až k patě. Kdy se konečně naučíš odcházet z kina až po rozsvícení.“

„Ničiteli, ja já jsem se chtěl vyhnout frontě v šatnách.“

„Tak ses debile vyhnul frontě, ale prosral si pointu. Protože jestli si do titulků nepochopil, že je celej příběh vymyšlenej nějakým pojebaným scénáristou a natočenej nějakým zsraným režisérem, tak

během titulků bys to pochopil a během závěrečný děkovačky hercům by ti došlo, že si skočil na nejstarší filmařské špek.“

Klaun se potil a jeho barvy v obličeji stékaly. V hlavě měl prázdno.

„Ničiteli, jak to víš?“

„Debile, jsem fanoušek hororových filmů a zrovna před chvílí jsem viděl celý film včetně afterparty na Internetu. Kdybys kreténe počkal, potkal bys všechny včetně toho tvýho Kozatýho hurikánu.“

„Ničiteli...?“

„No co se divíš, kokote? „*Kanibalové z bažin*“ mají šanci stát se nejlepším letošním hororovým filmem. Sám jsem pro něj hlasoval, vždyť takový maso málokdy ve filmu vidíš.“

„Můj pane, ponížene prosím o odpuštění, tohle sem trošku posral,“ padl na kolena Klaun a začal tlouci hlavou o podlahu, na které zůstal krvavě barevný flek.

„Zašpiniš podlahu, posral si to, ale víme, kde můžeme Blázna najít. Jo, a víš, že si na Internetu v jednom videu z promítání?“

„Nevím. Znamená to pro mě něco?“

„Naprosto hovno a teď už vypadni, mám práci. Až tě budu potřebovat, ozvu se. Kurva, něco tady smrdí,“ zakončil temným hlasem rozhovor Ničitel, začenichal a obrátil svoji pozornost zpět k počítači.

Klaun se otočil, otíral čelo kapesníkem a v duchu si říkal, že bylo ohromný štěstí neuvolnit strachy svěrač hned na začátku výslechu. Cítil jak mu řídké hovno stéká po stehnech až ke kotníkům a močový měchýř je plný k prasknutí.